

Hra Kirkelivet.

En original Kirkeminister.

I Slutningen af '99 foregaldt der nogle Begivenheder, som foranledigede Pastor Vilh. Beck til offentligt at spørge Kirkeministeriet: „Er den Indres Missioners Præster satte i Band“.

Hørpaas gaa — til stor forargelse for den mest gammeldags Højstukelighedsrepræsentant, Firmamarket „M“ i „Nationaliteten“ — virkelig Ministeriet et Svar, og dette Svar føgte Undskyldning for det Præstefestivalselskab, som særlig havde givet Pastor Vilh. Beck Anledning til Spørgsmålet.

Men af en lidet „Berlingske“ bemærkning fremgik, at Kirkeministeren var gnoven over, at han jaaledes blev opfordret til at lægge sine Kort paa Bordet.

Pastor Vilh. Beck sit imidlertid ingen „Næse“ fra Ministeriet; derimod sit han, der fort efter fejrede sit 70 Aars Jubilæum og i den Anledning skulde have haft en langelig Udmærkelse, nemlig „Kommandorforlæst“, den snare missundelsværdige end frankende Behandling, at han ikke sit „Kommandorforlæst“.

Straffes skulde han nemlig, siden han vovede at hentyde til en mulig Valgmenighedsdannelse inden for Indres Mission.

Men Kirkeminister Styhr fandt snart et Lejlighed til „grundig“ Oprejsning.

Før nogen Tid siden havde Denne hele Præstestab, med den konstituerede Bislop i Spidsen, anmeldt om at maaette bemynde Indres-Missionshuset „Etim“ som forelsket Kirkeliale, indtil det store St. Knuds Sogn kunde blive delt og en ny Kirke opført.

Det funde intet ondt være i noget saabant, saa meget mere som Kirkeministeret selv har ladet det københavnske Missionshus „Bethesda“ bemynde paa samme Vis.

Men Ministeriet svarede „Nej“ til de Odense-Præster — og onde Tunger paafod naturligvis straks, at Svores hemmelige Begrundelse maatte føges i, at Pastor Vilh. Beck saa nylig havde talt om „Valgmenigheder omkring Missionshusene“.

Saa rykkede da en af Odense-Præsterne, nemlig Pastor E. Koch, som vel at maaette ikke er „Missionssmand“, i Marken med en Artikel i „K. Dgb.“, hvori han ret skarpt angreb Ministeriets urimelige Forhold i „Etim“-Sagen.

Men, stont der nu i Aarevis har herstet den fuldstændigste „Pressestidhed“ for Præsterne over for Ministeriet, denne Gang gav Kirkeminister Styhr en endogsaas offentlig „Næse“ til Pastor Koch.

Dette ganske ualmindelig Strid — thi „Næser“ offentliggøres ellers ikke, de bekommes hemmeligen fra Ministeriet gennem Biss og Proost — foregotes i „Berlingske Tidende“ for 22. Februar 1900, til enig Amdel. Ministeriet kalder Pastor Kochs Kritik for usommelig og agitatorisk — man skulle tro, det havde lort noget af Kejser Wilhelm den 2ndes Kirkeopfattelse — og udtaler til Slutning, at det kun i Erkendelse af Pastor Kochs hidtidig Dygtighed og Nidkærhed har villet lade det bero med denne Missbilligelse af hans Fremfærd. Dette vil paa godt Dansk sige, at Ministeren ellers vilde have affat Pastor Koch.

Hedvigis er en saadan ministeriel Adsaad gaeste enestaaende siden Grundlovens 100-årsdelse — men den har valt almindelig Harme, som den selvstædig fortjenner.

Efter den Danmarks post, som hidtil har naest os, at domme, angriber hele Presens Ministerens Fremgangsmaade, der jo ogsaa faktisk betyder det samme som, at han antager, at Danmarks frie Præstestand vil tage Mundkurv paa.

„Sors Amtstidende“ er starkstindig nok til at kunne udregne, at Ministeren egenlig ønsker at ramme Pastor Vilh. Beck, der har givet Tilladelse til „Etim“s Venytellelse paa den af Odense-Præsterne foreslaaede Maade. Han sit ingen „Næse“, stont hans Angreb paa Ministeriens Besittelseshensyn var langt mere graverende.

Ingen af de to Præster vil imidlertid lide Skaet i deres Anseelse som nidkære Præster; derimod er vi tilbøjelig til at antage, at nu valker Bislop Styhrs Missionstabet over Alvor under ham.

Han har nu sikkert hele Danmarks Præstestand imod sig — og han vil nok føge den snareste Ubev for at slubbe Taburetten over til en anden, lidt mindre gammeldags Mand — og selv havne paa den synste Bispestol.

Om han vil befinde sig særlig vel der, bliver vel endda et Spørgsmål.

Muligvis vil Sagen blive gjort til Genstand for en Domskendelse — og „K. Dgb.“ mener, at Pastor Koch vil blive frikendt i hvert Fald af Højesteret.

Men — vi lever jo da heller ikke længere i Kirkelancelliet Paryktid.

Udnævnelse og Assedigelser.

Til Sognepræst ved St. Mikkels Kirke i Slagelse er udnævnt Pastor Ole Nielsen Glarbo i Esbønderup Rødebo i Nordjyllandsland.

Sognepræst for Hundslund i Varhus Stift, J. S. Boldum, er bestillet til Sognepræst for Hjemmet og Stovninge Menigheder i Djællands Stift.

Skofoged ved Silkeborg Nordsko paa Silkeborg District. Andersen er efter Anspørgning paa Grund af Alder og Svælighed assediget med Pension fra 1ste April dette Aar at regne, og er han derhos benaabet med „Kommandorforlæst“, den snare missundelsværdige end frankende Behandling, at han ikke sit „Kommandorforlæst“.

Straffes skulde han nemlig, siden han vovede at hentyde til en mulig Valgmenighedsdannelse inden for Indres Mission.

Men Kirkeminister Styhr fandt snart et Lejlighed til „grundig“ Oprejsning.

Før nogen Tid siden havde Denne hele Præstestab, med den konstituerede Bislop i Spidsen, anmeldt om at maaette bemynde Indres-Missionshuset „Etim“ som forelsket Kirkeliale, indtil det store St. Knuds Sogn kunde blive delt og en ny Kirke opført.

Det funde intet ondt være i noget saabant, saa meget mere som Kirkeministeret selv har ladet det københavnske Missionshus „Bethesda“ bemynde paa samme Vis.

Men Ministeriet svarede „Nej“ til de Odense-Præster — og onde Tunger paafod naturligvis straks, at Svores hemmelige Begrundelse maatte føges i, at Pastor Vilh. Beck saa nylig havde talt om „Valgmenigheder omkring Missionshusene“.

Saa rykkede da en af Odense-Præsterne, nemlig Pastor E. Koch, som vel at maaette ikke er „Missionssmand“, i Marken med en Artikel i „K. Dgb.“, hvori han ret skarpt angreb Ministeriets urimelige Forhold i „Etim“-Sagen.

Men, stont der nu i Aarevis har herstet den fuldstændigste „Pressestidhed“ for Præsterne over for Ministeriet, denne Gang gav Kirkeminister Styhr en endogsaas offentlig „Næse“ til Pastor Koch.

Dette ganske ualmindelig Strid — thi „Næser“ offentliggøres ellers ikke, de bekommes hemmeligen fra Ministeriet gennem Biss og Proost — foregotes i „Berlingske Tidende“ for 22. Februar 1900, til enig Amdel. Ministeriet kalder Pastor Kochs Kritik for usommelig og agitatorisk — man skulle tro, det havde lort noget af Kejser Wilhelm den 2ndes Kirkeopfattelse — og udtaler til Slutning, at det kun i Erkendelse af Pastor Kochs hidtidig Dygtighed og Nidkærhed har villet lade det bero med denne Missbilligelse af hans Fremfærd. Dette vil paa godt Dansk sige, at Ministeren ellers vilde have affat Pastor Koch.

Hedvigis er en saadan ministeriel Adsaad gaeste enestaaende siden Grundlovens 100-årsdelse — men den har valt almindelig Harme, som den selvstædig fortjenner.

Efter den Danmarks post, som hidtil har naest os, at domme, angriber hele Presens Ministerens Fremgangsmaade, der jo ogsaa faktisk betyder det samme som, at han antager, at Danmarks frie Præstestand vil tage Mundkurv paa.

„Sors Amtstidende“ er starkstindig nok til at kunne udregne, at Ministeren egenlig ønsker at ramme Pastor Vilh. Beck, der har givet Tilladelse til „Etim“s Venytellelse paa den af Odense-Præsterne foreslaaede Maade. Han sit ingen „Næse“, stont hans Angreb paa Ministeriens Besittelseshensyn var langt mere graverende.

Ingen af de to Præster vil imidlertid lide Skaet i deres Anseelse som nidkære Præster; derimod er vi tilbøjelig til at antage, at nu valker Bislop Styhrs Missionstabet over Alvor under ham.

„Dansseren“. — Onsdag den 21. Marts 1900.

Vinteren i Jylland.

Fra Harboore skrives den 20. Februar: „De sidste to Uger har Vinteren været saa ubehagelig, som man kan hedde. I fjælden oplever den. Fra den 8. til den 16. var paa Grund af Snebygning Bønken kun oabenet to Ettermiddage, ligesom man hveranden Dag næppe kunde besøge Bejene. Men Fredag den 16. tog Sneen for Alvor fat. En østlig Snestorm rasede uafbrudt fra denne Dagens Morgen til i Nat og med en saadan Styrke, at det næsten var livsfarligt at færdesude. Sneen ligger nu tæt over Egnen. Der er Mængder af Træer på fulde 4 Aars Høje, og hyppig er Baaningersneede til Tagene og derover. Man har ikke funnet saa Mælen behandlet paa Mæsterne i fem fulde Dage, hollset er ensbetydende med meget betydeligt Tob. Henværende Bane har sine Steder 7 Aars Sne og viit ikke kunne ryddes paa to Dage. Landevejen til Esbønderup er ikke funnes passabel for efter samme Tidssrum. Vi har i 1886 og 1887 maatte haft lige saa stærkt Snejald som nu; men et saa langtliggende og ondskadelige Uvejr kan man ikke næppe tægtes.

Siden i Mandags otte Dage har vi kun haft Post hertil to Gange, og sidste Blad fra Jylland skriver sig fra 15. ds.

I Lørdags Aften løb en stor svært fuldstædt Damper henvid for Kysten paa Grund af det usigbare Vejr. Tre Mand af Besætningen reddede sig i Land paa Skibets Baad, Resten 15 Mand og 2 Kvinder kom ind paa Redningsbaaden. Ørigheden kan ikke komme herud før i Morgen og optage Forhor.

En smuk Somandsdåd.

Førleden ryggede det i København, at Damperen „Fredensborg“, Kaptein Hartmann, havde reddet 33 Mennesker fra den viste Tid i Nordhavet. Forst i Mester Teitman og giver følgende Oplysninger: „Vi gifte fra Mælt den 15de og til næstehaabit Vejr, saa haabt, som vi ikke længe har haft det. Den 18de ved halv tods Tiden — observerede vi ca. 50 Tonnl fra Skotlands Kyst et stort Skib — en fuldrigger — ligende paa Sidem med Roanokken i Vandet. Gennem vore Kiserter kunde vi, at der stod tre Mand paa Ranten af den ene Fortuge — Skibet krængede ca. 70 Grader, soaugen stod saaledes næsten paa Højland. De var ivrigt bestyrtede med at løse i en stor Bog, Signalbogen — og Robsager kom nu op paa Hornosten. Vi satte da en Redningsbåd, men Saen var for høj, saa det var umuligt at nærmere sig Braget, vi signaliserede da, at Saen var for høj, men at vi vilde blive ved Braget og bringe hjælp, saa hurtigt vi kunne.

Helt Natten holdt vi os paa Sidem af det hulende Skib i ca. 4 Skibslængders Afstand. Ved Dagtryk blev der hejst Signal fra Skibets Fort, at der var kvinder om Bord, og at den højeste Nid var forhaanden. Vi signaliserede da, at Mandstædet stude entre frem i Bovens Forende, og vi gifte „Fredensborg“s Redningsbaad ud, først af 1. Sjærmænd Hansen, Tømmermanden og 3 Matrojer. Saen var meget høj med østlige Donninger og sydvestlige vind, og det kostede store Anstrengelser at komme ret ud for Klyverbommen for der at modtage de skibbrudne.“

En næst Lods, der var paa Braget, fortæller om Redningerne: „Højt lastede vi en Line ub, som blev grebet af Mandskabet i Baaden, hvorved Forbindelsen var tilbagedraget. Derpaa blev fort Kaptejnens Hustru ført ned i en Lin med et Redningsbælte om Livet. Det var en død Dag for hende, da det næsten var umuligt at fåa Baaden roet hen til Siedet, saa hun maatte hænge i Baaden over 20 Minutter, og hun fulgt Braget stemt højest. Ellers blev alle Mand redde til god Behold. Kaptejnens havde dog Dagen i Forvejen ved Arbejdet i Lasten faaet begge Knæ laderet og var en Del til gavnlig med.“

Der er i „Politiken“, som allerhelt vilde have „overset“ — og det forsøgte den ogsaa paa — Pastor Schads baade alvorlige, saaende og lunerie Kritik af den moderne Litteraturretning, saaledes fremkommer flere Indlæg, nogle anonyme og andre fra bekendte Forfattere, hvori han ret skarpt angreb Ministeriet og agitatorisk — man skulle tro, det havde lort noget af Kejser Wilhelm den 2ndes Kirkeopfattelse — og udtaler til Slutning, at det kun i Erkendelse af Pastor Kochs hidtidig Dygtighed og Nidkærhed har villet lade det bero med denne Missbilligelse af hans Fremfærd. Dette vil paa godt Dansk sige, at Ministeren ellers vilde have affat Pastor Koch.

Hedvigis er en saadan ministeriel Adsaad gaeste enestaaende siden Grundlovens 100-årsdelse — men den har valt almindelig Harme, som den selvstædig fortjenner.

Efter den Danmarks post, som hidtil har naest os, at domme, angriber hele Presens Ministerens Fremgangsmaade, der jo ogsaa faktisk betyder det samme som, at han antager, at Danmarks frie Præstestand vil tage Mundkurv paa.

„Sors Amtstidende“ er starkstindig nok til at kunne udregne, at Ministeren egenlig ønsker at ramme Pastor Vilh. Beck, der har givet Tilladelse til „Etim“s Venytellelse paa den af Odense-Præsterne foreslaaede Maade. Han sit ingen „Næse“, stont hans Angreb paa Ministeriens Besittelseshensyn var langt mere graverende.

Ingen af de to Præster vil imidlertid lide Skaet i deres Anseelse som nidkære Præster; derimod er vi tilbøjelig til at antage, at nu valker Bislop Styhrs Missionstabet over Alvor under ham.

Gengepungen vil sikkert blive afsluttet mere løns, naar de skal have Honorar for nye Børker.

Bed Lejlighed skal vi komme tilbage til selve Foredragene, der ogsaa har deres Betydning herobre.

Denne Gang gav Bispegruppen paa

Flæst, Smør og Egg til England.

Den samlede Oversigt over Englands Ind- og Udforel i det nu forløbne År er udkommen og udviser følgende Resultater for de tre Børses Bedkommende, som Danmark bringer paa det engelske Marked, nemlig Flæst, Smør og Egg:

Flæst har Danmark i det forløbne År udført 1,211,000 engelske Centner til en Værdi af £2,946,000 eller i danske Penge over 53 Millioner Kroner. Sammenlignet med Året 1898 viser det sig, at Udforelsen Mangler med 192,000 Centner; også dens Værdi er steget, men dog ikke forholdsvis saa meget, idet Stigningen kun berøber sig til £245,000. For de forenede States Bedkommende stiller forholdsvis derigtede Jaaledes, at Flæstes udforel fra England i henvedende til Mængde er omrent den samme som i fjor, nemlig 4,088,000 Centner, hvoriom Værdien er steget lidt. Statistikken synes saaledes at vise, at Amerikanerne bedre har forstået at faa Priserne i Vejet Hoved og anden farlig Konkurrent, Kanada, angaaer, kan man til Gengæld glæde sig over, at Året 1898 sammenlignet med 1897 viser en betydelig mindes.

Siden i Mandags otte Dage har vi kun haft Post hertil to Gange, og sidste Blad fra Jylland skriver sig fra 15. ds. I Lørdags Aften løb en stor svært fuldstædt Damper henvid for Kysten paa Grund af det usigbare Vejr. Tre Mand og 2 Kvinder kom ind paa Redningsbaaden. Ørigheden kan ikke komme herud før i Morgen og optage Forhor.

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Smørret, viser Aarsnotisen følgende resultater: „Vi udgav i 1898 ubeklarede Værdi i £1,500,000 Centner af Værdi £996,000 til henholdsvis 154,000 og 762,000; og dette saa meget mere Betydning, som tilbagelæggen er forholdsvis stor for Værdien.“

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Smørret, viser Aarsnotisen følgende resultater: „Vi udgav i 1898 ubeklarede Værdi i £1,500,000 Centner af Værdi £996,000 til henholdsvis 154,000 og 762,000; og dette saa meget mere Betydning, som tilbagelæggen er forholdsvis stor for Værdien.“

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Smørret, viser Aarsnotisen følgende resultater: „Vi udgav i 1898 ubeklarede Værdi i £1,500,000 Centner af Værdi £996,000 til henholdsvis 154,000 og 762,000; og dette saa meget mere Betydning, som tilbagelæggen er forholdsvis stor for Værdien.“

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Smørret, viser Aarsnotisen følgende resultater: „Vi udgav i 1898 ubeklarede Værdi i £1,500,000 Centner af Værdi £996,000 til henholdsvis 154,000 og 762,000; og dette saa meget mere Betydning, som tilbagelæggen er forholdsvis stor for Værdien.“

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Smørret, viser Aarsnotisen følgende resultater: „Vi udgav i 1898 ubeklarede Værdi i £1,500,000 Centner af Værdi £996,000 til henholdsvis 154,000 og 762,000; og dette saa meget mere Betydning, som tilbagelæggen er forholdsvis stor for Værdien.“

Gaar man dernæst over til den vigtigste af alle Danmarks Udforelsartikler til England, Sm